

RACÓ DEL POETA

VISIÓ O REALITAT

Passejant per la fageda
i passant pel corriol
m'he parat, pensatiu, mirant un humil rierol.
Després, m'he posat a caminar, i alhora a divagar.
I, cor-pres, el meu esguard
ha vist en el cel
claros rogenques i manyagues
i tres raigs de cèlica llum
que il·luminaven un pastor amb el ramat.
Déu meu quanta beutat...
Veient aquesta llum tan clara i pura
el meu pas s'atura
i no sé si és visió o realitat ...
El pastor cantava una sardana
que a mi m'arriba llunyana,
com el tritleig de la campana,
que del poblet estant feia d'acompanyament
en aquest bell moment.
Sento esgarripança, i una immensa pau,
i més ara que el cel és rosa i blau
i veig amb transparència
que per tot, de Déu hi ha la presència.
Embadalit veig com, poc a poc,
es va atansant el pastor
i es va fonent la meravellosa claror.
Ens creuem i ens diem bona tarda,
el silenci és vellutat
i sols es sent el trepig del ramat.
Aquest fet, per a mi,
serà un record ple de tendresa i pietat
i sempre em preguntaré
va ésser visió o realitat?

LI. GONÇAGA SOLÉ

DESIG PLE DE FORÇA

Voldria fer sortir
la tristor del meu cor,
voldria fer renéixer en mi,
el que és estimació.
Mai he conegut,
allò que se'n diu «amor».
Ara crido,
ploro, imploro!
Que em deixeu sortir
d'aquest món,
encara que sigui
tant sols un segon.

LOLA GRAU

SENZILLAMENT... JO

De paraules boniques.
no en sé;
de riure per riure.
tampoc;
Tant sols sé,
quan em convé o no
fer una cosa.
Tinc un cervell que m'ajuda
No necessito a ningú més
Jo, sóc jo,
no els altres.

LOLA GRAU

AVUI HE PUJAT A DALT DEL CINGLE

Avui he pujat a dalt del cingle
lassat i sadollat de sol,
tòt és soledat al meu volt,
i seient damunt l'herba
m'he vist rodejat de silenci i d'horitzó
i he clos els ulls per sentir el meu jo.
El meu cor ha parlat amb el cingle, i m'ha dit
mentre mirava a l'infinit:

«Mira allò que tant aïmo des d'aquí dalt;
aquests boscos i prades i les terres de conreu,
i el poblet que tinc al peu.

Mira també el gris rocam
i l'uberrima verdor
que s'arrapa com el perdó.

Ai! si veiessis els raigs de la celístia,
i quan neix i mor el dia,
el cor de goig t'ompliria.

Que formosa és la nit d'estrelles,
i n'hi ha tantes i tantes,
aquesta terra de coses belles».

Tots aquests diàlegs se'm tornen un somni bell
i l'airet joganer m'acarona la pell.

Després del meu llarg repòs
m'aixeco del meu jaç d'herbei
i recolzant-me en el fidel gaiat,
com un infant aciençiat,
baixo del cingle.

I amb l'esguard indecís i tremoladís,
recordo temps llunyans
de quan creixia amb els avis, pares i germans,
de la vida em sento captaire
i dient una oració
els meus ulls entelats miren enlaire.

LI. GONÇAGA SOLÉ

VILLANCET

«Només l'amor construeix»
Joan Pau II

Ara ve Nadal!
Cantarem ben alt
la nostra alegria
Fugirà el voltor
quan neix la claror
que daura el migdia.

Ara ve Nadal!
Tindrem al Portal
una mostra clara
de l'amor diví:
que ens vol redimir
amb el Fill, el Pare.

Ara ve Nadal!
Del gel tant se val
si l'amor ens guia.
Tornem-nos senzills
que ens bressa per fills
la mare Maria.

PREGÀRIA

Només per vós, Salvador Espriu
Verge de l'Assumpció
que veieu al mar lluitar
pescadors i mariners,
ara que arriba el patró
cansat de viure i remar,
deu-li maternal regrés.

Ha fet vida al peu del pal
escodrinant l'horitzó,
prevenint el cruiximent
de qualsevol temporal.
Mareta del Pescador,
acolliu-lo eternament.

Hem quedat desarborats
sense guia i governall
a risc d'errar de camí:
que aquells mots per ell salvats
siguin campana i batall
del sometent del matí.

Als xiprers, la quietud
que vetlla el mar tan immens
ens bressolarà el nauxer.
Guieu nostra solitud
—Verge del barroc d'encens—
pel seu llarg rastre de bé.

Lluís BADIA I TORRAS

A TU

Va marxar
amb un somris als llavis,
com si ja fes temps
que ho esperava.
Va deixar uns pares,
mig folls de dolor,
els companys de sempre,
turbats de tal decisió...
Ningú va saber perquè,
n'hi com s'ho va fer.
El dia de l'adéu,
va ésser un dia fosc,
amb trons i llamps,
com si el cel també plorés
per aquella pèrdua...
Tant sols ella,
immòvil per sempre més
tenia un somris als llavis,
un somris, clar, pur...
donava la sensació d'alegria,
sí, d'alegria!
Ella ja havia complert
en aquest món, havia nascut
i havia mort;
però una mort precipitada.
Volia fugir d'aquí
i ho aconseguí...

LOLA GRAU

SOMNIS DE TARDOR

La pluja es llença damunt els vidres,
fent que aquests tremolin.
A mí m'agrada i...
començo a sommiar:
que la pluja fa sortir les flors,
que el vent s'emporta les fulles de terra,
que el silenci acompanya la foscor...
Però no.
Res d'això és ja veritat.
Són tant sols... somnis de tardor.
La pluja ja fa mal,
el vent tant sols s'emporta
les escombraries del carrer;
que la foscor ja no és senyal de PAU,
sinó de por...
Així és la vida,
així són els meus somnis de tardor...

LOLA GRAU

I JO...?

Dius que te n'has cansat,
que ja en tens prou.
Molts «amics»,
però cap de bo.
I jo...?
Creus que em vull quedar aquí?
Cada vegada
se m'estreny més el camí,
cada vegada m'assemblo més a ells
i això no, amic!
Haig de marxar,
abans de que sigui massa tard.
Tu ja ho tens resolt,
vols marxar, però...
i jo...?
Vull venir!
Però, amic,
que em sents?

LOLA GRAU

GOT, DARRERA, GOT

Viu la vida, feliç.
Feliç perquè no té problemes,
feliç perquè ningú hi fa cas...
«És un boig»,
aclara la gent als forasters,
burlant-s'en al seu davant;
però ell és feliç.
Ja no creu en l'amistat,
ja no creu en ningú...
Ell fa la seva,
s'en fot de l'altre gent.
Segur que cap,
és tant feliç com ell!
Tant l'hi fa,
guardar les aparences,
no sap ésser «hipòcrita».
Les veritats a la cara!
... «És un boig»,
aclara la gent als forasters,
burlant-se al seu davant.

LOLA GRAU